

[Frode Jakobsen.]

vist så stor varme for Europasagen, at han gør sit til, at Danmark her kan virke formidlende. Det er da også os, der rent geografisk set udgør overgangen mellem de to grupper.

Må jeg så, før jeg slutter, fremsætte en ganske konkret henstilling til den højtærede udenrigsminister. Den højtærede udenrigsminister fremsatte i april 1949 her i tinget, sp. 4782 og igen sp. 4927, en meget fornuftig tanke, tanken om udnævnelse af en viceudenrigsminister. Den højtærede udenrigsminister, der da ikke var minister, fremhævede de altfor store opgaver, de altfor mange rejser, der påhvilede udenrigsministeren, og fastslog, at det var mere, end een mand kunne overkomme. Europarådet har gentagne gange vedtaget en resolution om udnævnelsen af ministre for europæiske anliggender i de forskellige lande; denne fremhæves som en af de betydningsfulde blandt Europarådets resolutioner. Europarådets ministerkomité er jo at opfatte som en slags overhus, et kammer, hvor enkeltstaterne først og fremmest er repræsenteret. Dette overhus kan ikke fungere ordentligt, så lang tid det består af udenrigsministre, der kun kan hellige en lille del af deres tid til Europarådet. Europarådets resolution slår fast som en Europaministers opgave, for det første at optræde som stedfortræder for udenrigsministeren i ministerkomiteen, for det andet at koordinere sit lands aktivitet i hele det europæiske samarbejde, for det tredje at bringe Europatanken hjem til sit parlament og offentligheden i vedkommende land. Udnævnelsen af en Europaminister betyder ikke en indskrænkning i udenrigsministerens beføjelser; det er udtrykkelig slået fast, at han bør fungere under udenrigsministerens autoritet. Alle danske delegerede i Strasbourg har stemt for denne resolution — hvis jeg ikke tager fejl, også den højtærede udenrigsminister. Sverige og Norge har begge fulgt Europarådets henstilling; de har begge udnævnt ministre for europæiske anliggender, formelt ministre uden portefeuille, og det har ikke mødt forfatningsmæssige vanskeligheder af nogen art i de to lande. Hvorfor skal vi ikke følge vore to broderlandes eksempel? Den første talsmand for denne idé har været vor højtærede udenrigsminister. Udviklingen har givet ham ret. Han har det nu antagelig i sin magt og han vil uden tvivl kunne finde et velegnet emne indenfor sit eget parti. Jeg tillader mig da at spørge den højtærede udenrigsminister, om den højtærede uden-

rigsminister, siden han selv er blevet minister, har skiftet mening om dette problem.

Jeg har holdt denne tale, fordi jeg ønskede at vælte en lille sten ned i svælget, som skiller denne rigsdag og forsamlingen i Strasbourg. Jeg ved, at nogle allerede taler, som om Europarådet ikke er blevet til noget. Det er en misforståelse. Man må huske på, hvilke uhyre vanskeligheder, hvilke stærke gamle traditioner Europarådet har at kæmpe imod, og man må huske på, at det kun er 2 år siden, Europarådet første gang samledes. Det vil være urimeligt nu at være utålmodig.

Formanden: Taletiden er udløbet.

Frode Jakobsen: For det første er der nået betydelige resultater, for det andet er selve Europarådets eksistens måske det vigtigste af det hele.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen om finanslovforslaget og gå over til sidste punkt på dagsordenen.

Man gik da til:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov nr. 80 af 19. marts 1930 om afholdelse af fondsbørs.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3101; fremsættelsen findes i tidenden sp. 71).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Lysholt Hansen: Det forslag, der her behandles, går i korthed ud på, at der ved en ændring af § 5 i loven om afholdelse af fondsbørs skabes mulighed for at forhøje den provision, der tilkommer fondsbørsens medlemmer ved køb eller salg af obligationer, for hvilke der noteres kurser på fondsbørsen, således at maksimalprovisionen, der siden 1920 har været 1 pro mille af kursværdien, nu sættes op til 2 pro mille, og således at mindsteprovisionen sættes op fra 50 øre til 1 kr.

Da loven sidst var til behandling i det høje ting, rettede repræsentantskabet for fondsbørsens medlemmer henvendelse til det daværende rigsdagsudvalg om, at deres provision ved disse obligationshandeler ikke blev fastsat i loven, men blev fastsat ved forhandling med handelsministeren i lighed med provisionerne for andre værdipapirer, der handles på børsen. Dette kunne imidlertid ikke imødekommes, hvorfor disse provisioner nu har været uændrede i mere end 30 år.